

Isten nevét hiába ne vegyed

Az emberség ára és ajándéka, amit a szerzetes, aki a Krisztus-követés, tehát a kereszténység normális képviselője egzisztenciálisan megél, az Istenhez és emberhez egyetlen méltó Szó – a megtestesült Ige szemlélése, fontolgatása. Az Ige testté lett és mi közöttünk lakozik...

Corona Bamberg bencés nővér és a szerzetesi hagyomány, a szentek élete sokszor hivatkozik a szíven találó Logos-ra, Igére, mely megváltoztatja valakinek, nekem, az életét. Talán úgy érint meg egy kifejezés, hogy még nem is igazán tárul fel a jelentése és jelentősége. Így talált szíven a hivatás-titok lényegeként, egészen fiatalon, a hatvanas években, Don Columba Marmion, ír származású, belgiumi bencés apát, akit II. János Pál avatott boldoggá 2000-ben, könyvének címe: Sponsa Verbi. Az Ige Jegyese.

Akkoriban, az első szeretet lobogásával, a hivatás lényegeként, meghívásként éltem meg, a szerzetesnek, nekem, az IGE – a Logos-Krisztus eljegyzettjének, elpecsételtjének kellennem, s így sajátos módon szól hozzám, mint az én Uram, megszólító levele, a Szentírás, a liturgia, teremt közösséget, otthont számomra mindazokkal, akik tértől – időtől függetlenül, hallgatták és élni akarták az Igét, követni a Megtestesült Igét.

Az Isten-szeretet felfedezésének kalandja arra vezetett, hogy a szívem és értelmem együtt fedezze fel, hogy minden Istenről szól hozzám, nekem. S emlékszem arra a napra és órára, amikor személyesen felragyogott számomra a teremtéstörténet olvasása közben, hogy **a Mindenható, az Ige és a Szeretet által** teremt. – és teremtett engem az **Ige szeretetre képes** képmásságára. Rádöbentem, hogy milyen felelősség, hatalom, az, amit a Teremtés könyve úgy ír le, hogy a teremtmények közül, az ember beszélgetett a Mindenhatóval. S az ember kapta a feladatot, hogy **szerető ismerettel** tekintsen a többi teremtményre, és adjon nekik nevet. Azaz ismerje fel lényegüket, mivoltukat, nevüket, - helyüket a teremtésben. S lehet csodálni és kutatni az állatok kommunikációjának hogyanját, mikéntjét, de az mindig az ösztön-szintből fakad, a z egyed és fajfenntartás csodálatos és bonyolult érzék-rendszeréből. Az ember pedig a megismerés, a néven nevezés ajándékát és feladatát kapta az Istentől.

Csak sokkal később, amikor átélmélkedtem Marmion tanítását, döböntem rá, hogy a Sponsa Verbi – az Igével egyesült emberségünk, a Máriától vett embertest. A mai napig folyamatos a felfedezés újdonsága és ujjongása, hogy mit jelent, hogy a Mindenható teremtő Igéje – az ember, az irántam való Szeretetében, mindörökké az Emberfia lett.

S az Emberfia, Mária Fia az, aki Isten szerető tekintetével néz rám és ránk – ebben az ismét kaotikussá vált, háborúk és gyűlölet dúlta siralomkertben, és néven szólít, magához szelídít, hatalmat ad most is arra, hogy az Ő ismerete és szeretete által felismerjem és néven nevezem, megkülönböztessen a jót a rossztól. S így ne is az egykori paradicsomkert, hanem az Ő Országá épüljön általam is.

Lassanként értettem meg, hogy én a családomban kaptam meg ennek a tanítványságnak, kereszténységnek – Krisztus-követésnek az előfeltételét. S ez a szavak Ige-képmátságának, megbízhatóságának a tapasztalata. S manapság annyira szükséges új evangelizációnak is ez a feltétele. Nagy ajándék ezt megkapni a családban, begyakorolni a mindennapokban. „Legyen a ti beszédetek igen-igen és nem-nem, és a Gonosztól van minden ezen felül. Hát igen, ezért örködtek szüleim odahaza féltékenyen a szavak tisztaságán. Soha nem hallottam tőlük durva, hangos szót, sem egymás iránt, sem felénk, gyerekek felé. Meghívhattuk barátainkat, osztálytársainkat szalmazsákos, paprikás krumplis együtt nyaralásra, de az első trágár szónál – viccnél, a vendég gyerek szüleinek ment a távirat és a következő vonattal a vendég gyerek is. S nem pusztán a magyar nyelv elszegényedését akarta édesanyám elkerülni, amikor kijavított, hogy a macska nem szül, hanem kölykezik, az elefántnak nem gyereke lesz – ahogyan a múlt héten a Kossuth Rádió egyébként ragyogó riportere kedélyeskedett, hanem borja. S azt is hamar megtanultuk, hogy bárki bárhogyan is beszél, de az Isten nevét hiába ne vegyed parancsa értelmében, nincs helye a jesusmáriának, sem az oltáriklassznak, sem az ügyimádomnak.

Komoly büntetés a hazugságért járt, a nem igaz szóért. Viszont a beismert, a megvallott hiba válasza a vigasztalás volt, az újkezdés lehetőségét megadó bizalom.

Így a szavak, a fogalmak érthetővé, ismerhetővé tették a megismerhető világot, és hálásan köszönöm, hogy így alkalmassá és képessé tettek az Ige szerető

megismerni és elfogadni akarásának útjára, valójában annak felismerésére és elfogadására, hogy minden ember élete válaszadás, felelős-felelet a létbe hívó - azaz hivatást adó Istennek.

S amikor a hivatásom útját keresgélve 'jó keresztényektől' érkezett a féltékeny kérdés: hogyan állíthatod, hogy neked hivatásod van, akkor te különb vagy, mint én? – csak a szívem érezte még a választ, amit aztán a Hivatásgondozásról szóló vatikáni Dokumentum megfogalmazott. Az ember-lét az Istentől érkező létbe hívásra adott válasz – és csak ha ennek egészen személyes engem érintő szavát, Igéjét megértem, csak ha erre válaszolok, egész emberségemmel, akkor alakul ki, testesül meg bennem az Ige képmássága.

De ha kinyitom a TV-t, a kefir reklám lengén öltözött hölgye sóhajtozza: istenem, istenem – és a hájas szakállas –cukormáz felhőkön terpeszkedő- Zeusz háborog, hogy ki szólongatja... S amikor a köznyelv imádja a fagyaltot, a macskát, az új mosóport, az élettársát és a gyereket... akkor...

Amikor a jó és a rossz, az igaz és a fals, a szép és a giccs már csak, mint nekem jó, és neked szép, a hamis tolerancia hordozója, és agresszíven relativizál mindent.

Amikor a szabadság és egyéni döntés jog bevetése a gyerek-reklámokon keresztül is történik, és a karon ülő baba a másik helyes, két év körüli srác imitált párbeszédének csattanója: Mondd, te valójában fiú vagy-e vagy leány? És a nagyon szépen kivitelezett rajzfilm királykisasszonyáról szóló mese végén ékes, stilizált betűk írják fel, régen az állt volna itt, hogy boldogan éltek, míg meg nem haltak, de hát az olyan unalmas... A boldogság unalmas, a becsület és igaz beszéd naiv, vagy csak még rafináltabb módon hazudik.

Ha a hazugság, a csalás, becsapás, rágalom, megszólás, a politikai és gazdasági hatalom szerzés útja, akkor nem pusztán paradigmaváltásról van szó,

Akkor már nem „csak” a megtestesült Ige van halálra ítélve és keresztre feszítve, hanem az emberi méltóságunk, a fogalmi gondolkodásra való képességünk.

Akkor emberi méltóságunk, az Ige-képmásságunk, van megtámadva, az a bizonyosság, hogy szavaink, bele tudnak kapcsolni a teremtés szerető titkába és hordozni tudják életünket, szándékainkat, hűségünket. megtámadva. S ha

kinyitom az újságot és a híreket olvasom, ennek világméretű és hazai, társadalmi és személyes következményeit látom.

Ebben a helyzetben nem csoda, hogy terjed az Írások betű szerinti értelmezése, mely a hívó, szerető fontolgatás felfedező útját, és az Isten Szerető Igazságának megígért vezetését a belső beépült bizonytalanság miatt, nem tudja elfogadni.

Annak idején, a Tavaszi szél vizet áraszt népdal a szívem vallomása volt, hogy az Úr az én Istenem, és kifejezte az Isten-szerelem ajándékát. S ezért könnyedén és szívesen énekeltem volna a hetvenes évek végén, nyolcvanas évek elején az ún. népdal zsoltárokat. De szembejött a belső Ferencváros kisiskolásainak könnyes kérése: Jaj, ezt itt a templomban ne énekeljük, mert az anyám élettársa ezt szokta énekelni részegen, amikor veri az anyámat... S a bölcs káplán hamarosan ezekből a szurokszemű, gyermekekből szkolát formált, és a magyar gregoriánium szent dallamát zengték boldogan.

Ezek a tapasztalatok adták fel nekem a leckét, hogyan lehet, kell és szabad érthetően, de mégsem profanizálva beszélni, tanúságot tenni az Örömhírről, hogy Jézus, Isten élő Igéje néven szólított, magához hív. S a Szerető, minden igazságra elvezető Lélek, megadja a látást és tisztán hallást egyeseknek és minden újabb nemzedéknek, és az Ige tevékenységgé, tetté válik, vértanúkat és hitvallókat teremt. Ma tizenévesek vállalják, hogy életük árán is ragaszkodnak a keresztény hitükhöz, a Bibliához. Babát váró fiatalasszony vállalja hithűségéért a halálos ítéletet, s ébreszti fel ezzel az eltunyult kereszténység utáni Nyugat lelkiismeretét.

Nemzetközi képmutatás gyűlölet-beszédként ítelteti el az emberszívbe alapvetően beleírt, a Kinyilatkoztatásban – a Péteri tanítóhivatalban megerősített erőt a jóra, szépre, szentre – nemet a teremtés bennünk való rombolására, a bűnre. S a szír és kopt pátriárka szétdúlt egyházmegyéjük romjain, vértanúikat, hitvallóikat siratva valódi Krisztus-követésre szólítanak engem és mindannyiunkat: a Megfeszített, a meghalt és sebeket hordoz Bárány, szüntelen ott áll és közbenjár értünk a Trónus előtt, és kenyéreként a kezünkre adja magát: áldozatul adja magát: Atyám, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek...

A világ mai helyzetében, a Krisztuskövetésre, a kereszténységre meghívottak, hatalmat kapnak, hogy szavaikkal-életükkel –vérükkel megvallják, Jézus a Krisztus – ő az Úr, és ez az igazi szabadság, hatalom és ismeret.

Ma az új evangelizáció ereje és hatalma, hogy életünk szava szíven találhatja a Mindenhatót, és a Bárány vére újra megvált, szabadít, tisztít. Így válik az új keresztények kimondott szóhoz, keresztségi ígéretéhez való hűsége, mint vérhullás az új kereszténység magvetésévé.

Ebbe a távlatba állhatok bele, ha a beszédem igen-igen és nem-nem, ha szavaim nem hasonulnak a világ közbeszédéhez, és ha így a hétköznapijaim, az életem nem az evilág sikeréről, hanem Krisztusnak – a Báránynak a megváltó életéről, haláláról és feltámadásáról szólnak. S az igazi paradoxon, vagy ha úgy tetszik, a paradigmaváltás, hogy így ragyog fel a szétesés, a pusztulás ellenére az új és ősi értékrendszer, **emberségem ára és ajándéka, ember voltom szépsége, és a megváltott emberi beszéd, szó, ige méltósága.**

S azt hiszem, ha ezt megsejtjük, akkor ez Tábor-hegy tapasztalat lesz, Isten közelsége teremt otthont a számunkra, és az Ige-képmása ember, én meghallhatom, hogy nekem, nekünk is szól: Szeretett, kedves Fiam! Gyermekem vagy...

S egy apátlan- anyátlan világban, új örömhír, mely reményt ad, hogy a Megfeszített Krisztus édesanyját, anyánkul adta nem csak a földi élete idejére, hanem mindörökre, és hatalmat adott, hogy Általa-Vele-Benne Atyának, édesapának szólítsuk a Mindenhatót.

2014. július 22.

Sztrilich Ágnes nővér, SSS